

тѣ ни откриватъ една невинна душа, която се наслаждава отъ щастieto съ услада безъ нѣкоя задна мисль. Погледни чeловѣкътъ въ удоволствието: той никога не се намира цѣль въ него; чувствата му сж приятно развѣтлувани, но въображението му е незадоволено; или пъкъ въображението му е очаровано, но умътъ му е беспокоенъ. Освѣтъ това, неговитѣ удоволствия сж обикновено смѣсени съ размишление; той знае че усѣща удоволствие, той го вкусва съ беспокойство, защото прѣдвижда какъвъ ще бѣде крайтъ; съ една рѣчь, тѣзи неизвѣстность го подбужда да же да прѣминава често границитѣ на нуждитѣ си, да търси наслаждения вънъ отъ удобното и естественното: отъ тамъ се появяватъ страститѣ; а страститѣ даватъ на чeловѣкътъ нѣщо като принуждение. Сега пъкъ погледни дѣтинството: колко естествени сж игритѣ му! колко искрени сж движенията му! колко пълна и чистосърдечна е радостъта му! какъ душата прѣминава цѣла цѣлиничка въ дѣйствията, въ виковетѣ и въ лицето! каква хубава картина на засмѣность и щастие, не, наистина, онова дълбоко щастие което познава себе си, и което и най щастливитѣ едвамъ виждатъ, но едно наивно щастие, което не желае нищо, и което не пита себе си дали е захванжло и трѣбва ли да свърши.

Смѣхътъ на дѣтето има сжщото очарование: то не се появява, както смѣхътъ у възрастний, отъ вижданието на нѣщо смѣшно, или отъ една странна и неочакванна връска мѣжду идеитѣ, но съвършено отъ вжтрѣшната радостъ. Нищо нѣщо направи да избухне